

CHƯƠNG BẢY MƯƠI SÁU

TRÁI ĐẤT VẪN TRÒN

Lão nhân trên trần nhà hừ một tiếng:

- Người muốn đi? Hãy xem vật đó, rồi đi cũng không muộn.

Một vật gì từ trên cao vút xuống.

Chàng không dám đưa tay đón lấy, vội nghiêng mình lấy vạt áo làm bọc hứng nó.

Dưới ánh đèn, vật đó hiện ra chớp sáng, vật đó là tượng hình một mỹ nhân bằng ngọc thạch.

Du Bội Ngọc nhìn qua chiếc gương do Thiên Ngật Tinh để lại. Chiếc gương biến đâu mất.

Lão nhân chỉ lợi dụng một phút giây ngăn ngủ của chàng trong việc mở banh chiếc bao, vừa chụp lấy chiếc gương, vừa trở vọt lên không.

Thân pháp nhanh hơn sự biến hoá của ma quỷ, bình sanh Du Bội Ngọc chưa từng thấy.

Chàng nghe điện lạnh chạm cơ thể rùng mình mấy lượt.

Lão nhân mỉm cười:

- Xem đi chứ. Nào phải mỗi lúc mỗi có điểm phúc? Mất cơ hội này ngàn năm không tìm ra được nữa đâu.

X

Những hình tượng khác thuần sắc với đá chỉ có hình tượng này, được phết một lớp nước sơn đen, sơn chỉ phết ở khoảng y phục thôi, còn tay chân mặt mày đều trắng.

Do đó hình tượng như mặc bộ y phục đen.

Đẹp! Đẹp như thiên tiên. Nơi khoảng cách đôi mày ẩn ướm cái vẻ tàn khốc lạnh lùng, nhìn đến vẻ đó không ai dám gần con người do hình đá tượng trưng.

Lão nhân hỏi:

- Người nhận ra người chăng?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Không nhận ra!

Lão nhân thở dài:

- Người sanh ra muộn quá. Đương nhiên, người không nhận ra bà ấy. Nhưng ba bốn mươi năm về trước, trên giang hồ ai không biết Hắc Ngọc phu nhân. Có ít nhất cũng mấy vạn nam nhân sẵn sàng chết vì bà. Cam tâm tình nguyện chết cho bà.

Du Bội Ngọc lạnh lùng:

- Tại hạ nhận ra, bà ta là con người khó tiếp cận nổi.

Lão nhân mỉm cười:

- Chỉ vì bà ta đối với người đời rất lạnh nhạt cho nên người đời bức tức rồi ai ai cũng cho rằng mình có thể chinh phục được, bà ta càng lạnh nhạt, người đời càng bám sát, họ cho là một vinh dự, một cuộc chiến thắng nếu tiếp cận được bà, một việc mà không ai làm nổi. Người thấy đó, thiên hạ ngu quá độ.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Dù đẹp đến đâu, con người cũng không qua được giới hạn kiếp nhân sanh, tất thối rồi thì thối nhất cũng trở nên thối nhất. Việc bốn mươi năm về trước có quan hệ gì đối với tại hạ đâu?

Lão nhân điềm nhiên:

- Nếu không quan hệ, thì ta bảo người xem làm gì?

Du Bội Ngọc lấy làm lạ:

- Ạ?

Lão nhân tiếp:

- Vừa rồi Thiên Ngật Tinh ra dấu tay làm ám chỉ đến bà ta đó.

Du Bội Ngọc giật mình, song làm ra vẻ bình thản, buông lời:

- Song tại hạ không nhận ra bà.

Lão nhân bảo:

- Người cố tưởng xem, có thật là không nhận ra chăng? Cứ theo ta biết, thì ít nhất người cũng đã gặp bà ta một lần.

Du Bội Ngọc lại giật mình.

Bổng chàng nhớ lại vị sư phó của Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang.

Bà ấy phải là một tuyệt đại giai nhân, dù chàng chưa trông thấy mặt mày sau lượt khăn đen che khuất.

Chàng nhớ đến tấm thẻ bằng trúc nơi mặt thẻ có khắc hình một chiếc bao.

Du Bội Ngọc không còn trầm tư khí nữa rồi, kêu lên.

- Thế ra tiền bối là Đông Quách Tiên Sanh?

Đông Quách Tiên Sanh !

Bốn tiếng đó hàm chứa điều nguy dị phi thường, bốn tiếng đó có một ma lực phi thường, trên giang hồ lại nghe đề cập đến mà không giật mình.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc không khỏi kinh hãi, dù chính chàng kêu lên.

Chàng kinh hãi vì không tưởng là bỗng nhiên gặp lão trong khi đi tìm lão.

Lão mỉm cười:

- Thực ra chúng ta là lão bằng hữu với nhau, và người phải nhận ra ta.

Lão buông mình đáp xuống.

Cái thế buông mình của lão đẹp vô cùng, như hoa rơi như lá rụng. Chòm râu dài phất phơ tạo nên một áng mây bạc bao quanh lão tăng thêm vẻ ảo huyền.

Thân vóc của lão ốm thấp, chòm râu lại quá dài, quá nhiều tựa hồ một chiếc bao phủ kín lão.

Du Bội Ngọc kêu lên thất thanh:

- Trời! Chính tiền bối !

X

Đúng như lão nhân nói, Du Bội Ngọc có gặp lão.

Lần thứ nhất, lúc nhà tan người chết một mình chàng may thoát nạn, sống sót trong bơ vơ, dững khí không còn một điểm nhỏ, chàng chỉ muốn chết thôi.

Chàng gặp lão, trong khi lão treo mình. Chàng cứu lão. Chàng cứu lão là chàng tự cứu bởi cứu người xong, chàng mới nhận thức ra phàm con người ai ai cũng cần sanh, chứ nào có ai cầu tử.

Dòng khí thế đã tan biến, chàng phục hồi nó nhanh chóng và chàng hăng hái sống, quyết sống, tuy nhiên chàng có yêu đời hay không điều đó chỉ có mỗi một mình chàng biết.

Lần thứ hai, chàng hoài nghi vũ công mình tán thất, lão nhân xuất hiện.

Lão đang vẽ núi, nhưng lão vẽ mãi rồi núi chẳng ra núi cảnh gì cũng chẳng ra cảnh gì.

Chàng còn nhớ rõ hôm đó lão nhân nói như thế này:

- Rõ ràng là núi, ta vẽ ra lại không giống núi, hình ta vẽ rõ ràng không giống núi, nhưng người nhìn kỹ xem, nhìn mãi rồi cũng thấy giống núi.

Rồi lão tiếp luôn:

- Người biết tại sao chẳng? Tại vì ta không vẽ hình thức núi mà ta chỉ vẽ cái thần thể của núi.

Cuối cùng lão giải thích:

- Ngoại nhân nhìn vào, không hiểu được cũng chẳng sao, chỉ cần ta hiểu mà thôi, ta cầm bút vẽ, ta nói rằng vẽ núi, con mắt ta thấy núi, cái tâm ta nghĩ đến núi ta nhìn ta hiểu, người ngoài nhìn không hiểu. Có phải như vậy là tuyệt diệu chẳng?

Nhờ mấy câu nói mông lung, bao la đó, Du Bội Ngọc thức ngộ vũ công và chàng đạt đến cảnh giới siêu huyền.

Bởi về môn học Thiên Tiên Vô Cực của chàng chú trọng thần thể, tuy hữu ý nhưng vô hình có thể thoát ly giới hạn hình thức, tiến vào cảnh vô biên, vô cực mà trở về hỗn độn sơ khai.

Trong thế giới hỗn độn sơ khai, cái chí cũng vô bờ, vô bến, cho nên mệnh mang huyền diệu, biến ảo khôn lường.

Từ cái giới hạn trở về cái vô giới hạn, để từ đó phát huy sự diệu huyền như quá khôn thành ngu, quá giả trở về chân, rồi từ cái thuần phác thuần chân đó tản mát trở lại để chế ngự mọi biến chuyển trên đời của con người, của vạn vật kể cả động vật và bất động vật.

Du Bội Ngọc luyện thành Thiên Tiên Vô Cực, tuy chưa thực sự đạt giới cảnh đó, chàng cũng đã tiếp cận rồi.

X

Du Bội Ngọc càng nghĩ, càng nhận thấy lão nhân không có ác ý đối với chàng.

Và gần như mỗi lần chàng gặp cảnh khó khăn là lão xuất hiện giúp chàng vượt qua khỏi cảnh khốn đốn.

Giả như có ai đó cho rằng lão là ác ma, âm thầm theo dõi chàng tìm cách hãm hại chàng chắc chắn là chàng không tin.

Nhưng Hắc Ngọc phu nhân nói thì chàng không thể không tin.

Chàng ngẩng mặt lên thấy lão nhìn sang chàng mỉm cười. Lão hỏi:

- Người nhận ra ta rồi chứ?

Du Bội Ngọc cung kính:

- Đệ tử mấy phen thọ ơn trọng của tiền bối giáo huấn, lòng hằng khắc ghi đức cả của dị nhân...

Đông Quách Tiên Sanh búng ngón tay lên tượng Hắc Ngọc phu nhân cười nhẹ:

- Chắc người có gặp bà ta.

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Có!

Đông Quách Tiên Sanh lẩm nhẩm:

- Bà ta không giết người, thì thật là một điều quái dị.

Du Bội Ngọc cau mày:

- Tại sao bà ta phải giết tại hạ?

Đông Quách Tiên Sanh thốt:

- Chỉ vì có thể người là người duy nhất trên thế gian này khám phá được sự bí mật của bà ta.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Bí mật gì của bà ta?

Đông Quách Tiên Sanh hỏi lại:

- Người biết tên, biết họ bà ta không?

Lão không đợi chàng đáp, lại tiếp luôn:

- Tự nhiên là người không biết rồi. Mà trên đời này cũng chẳng có mấy kẻ biết.

Chính tên họ của bà ta cũng là một bí mật.

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Tại sao?

Đông Quách Tiên Sanh đáp:

- Vì bà ta tên là Cơ Bi Tình.

Du Bội Ngọc kinh dị:

- Cơ Bi Tình? Không lẽ bà ta có liên quan với Cơ Khổ Tình.

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Đương nhiên là có liên quan. Chẳng những bà ta là em gái của Cơ Khổ Tình, mà bà ta còn là vợ của lão ấy nữa.

Du Bội Ngọc sửng sờ không làm sao nói được một tiếng.

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Oan nghiệt. Đúng là oan nghiệt.

Lão cười khổ, tiếp:

- Người trong họ Cơ, có tư tưởng cuồng loạn, họ cho rằng chỉ có người trong tộc của họ mới là ưu tú, còn người trong thế gian thì kém xa...

Du Bội Ngọc kêu lên:

- Nếu vậy tất cả những người trong họ Cơ đều loạn luân?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Đúng vậy! Người trong họ Cơ anh em thành hôn với nhau do đó con cái sanh ra, nếu không điên thì cũng ngu ngốc. Cơ Bi Tình tuy đẹp như thiên thiên đấy, song vẫn không ra ngoài thông lệ và cũng điên như tất cả.

Du Bội Ngọc nhìn xuống tượng hình bằng đá, nghe mồ hôi lạnh đọt ướt lòng bàn tay.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Nhưng bà ta là một người điên cao ngạo, sanh ra Cơ Táng Hoa bà cho là nghiệt chủng, không cố đến mọi việc bỏ nhà ra đi, cho nên thế hệ của Cơ Táng Hoa chỉ có mỗi một mình y. Bởi không có em gái để kết hôn y phải lấy người ngoài. Tiếng là cưới vợ khác họ, Cơ Táng Hoa không hề ngủ với vợ dù chỉ là một đêm.

Du Bội Ngọc bây giờ mới hiểu tại sao Cơ Linh Phong không chịu thừa nhận Cơ Táng Hoa là cha.

Và chàng cũng biết luôn tại sao Cơ phu nhân suốt đời thống khổ.

Nhưng Cơ Táng Hoa không phải là phụ thân của Cơ Linh Phong thì ai mới là phụ thân của nàng?

Có phải họ Du ẩn náu dưới địa đạo chăng?

Họ Du đó, chẳng lẽ lại là...

Du Bội Ngọc càng nghĩ, càng sợ hãi, không dám nghĩ xa hơn nữa.

Nhưng cũng có nhiều việc, chàng phải nghĩ đến:

Nếu Hắc Ngọc phu nhân là vợ của Cơ Khổ Tình thì tại sao bà ấy lại hạ sát Cơ Khổ Tình, chính mắt chàng trông thấy làm sao chàng lại không tin.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Từ lúc Cơ Bi Tình bỏ đi, Cơ Khổ Tình càng điên loạn. Lúc đó trên giang hồ lại xảy ra nhiều biến cố, làm chấn động vũ lâm, toàn là những biến cố không nguyên nhân, không xuất xứ, nhiều vụ trộm thần bí, nhiều nhân vật bị sát hại âm thầm kẻ tạo nên những biến cố đó, võ công cao tuyệt, hành tung bí mật, không ai biết kẻ đó là người như thế nào. Và kẻ đó là Cơ Khổ Tình. Chính là Cơ Khổ Tình.

Sự việc đó, Du Bội Ngọc còn ở trong địa đạo tại Sát Nhân Trang có nghe Cao lão đầu nói cho biết.

Cho nên chàng không nghi ngờ là Đông Quách Tiên Sanh bịa chuyện.

Đông Quách Tiên Sanh lại tiếp:

- Vũ lâm có động viên mấy mươi cao thủ, phân tán khắp nơi, điều tra các vụ án bí mật. Trong số cao thủ đó chỉ có một người truy nguyên ra được chính Cơ Khổ Tình là thủ phạm. Nhưng có ai tin sự thật là như vậy đâu? Bởi một nhân chứng độc nhất không thể làm sáng tỏ hàng trăm vụ án thông tiền khoáng hậu do Cơ Khổ Tình gây nên.

Du Bội Ngọc chú ý:

- Tiền bối biết người truy nguyên ra thủ phạm chứ?

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Đương nhiên là ta biết người đó. Bởi lẽ rất giản dị, y là nhị đệ của ta, tên Đông Quách Cao, ngoại hiệu Vạn Lý Phi ưng.

Du Bội Ngọc nhớ ngay đến Cao lão đầu. Lúc đó, chàng đã ngỡ là Cao lão đầu có một dĩ vãng huy hoàng. Nhưng làm sao chàng biết được Cao lão đầu có liên hệ với Đông Quách Tiên Sanh?

Vì lúc đó chàng đâu biết trên giang hồ có bậc cao nhân Đông Quách Tiên Sanh.

Đông Quách Tiên Sanh nhìn chàng chăm chú, ánh mắt của tiên sinh ẩn ước có vẻ cười.

Lão hỏi:

- Chắc người có biết Đông Quách Cao?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Văn bối thọ ơn trọng của vị tiền bối đó, có thể gọi là một cái ơn tái tạo.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Nhị đệ của ta là một người có thiên tài, kinh công rất cao, y thuật tinh diệu, dù Hoa Đà, Biển Thước thuở trước cũng không hơn. Y rất giỏi về khoa giải phẫu. Y lại có tánh ghét kẻ ác như cừu nhân.

Du Bội Ngọc bất giác đưa tay sờ vào mặt chàng. Niềm tôn kính lên cao hơn một bậc.

Đông Quách Tiên Sanh lại tiếp:

- Cơ Khổ Tình bị nhị đệ ta bám sát, không đường tiến thoái, bắt buộc phải giả chết, trốn khỏi Sát Nhân Trang, ẩn dật tại rừng sâu, núi thẳm. Lão ấy bí mật tìm được tung tích của vợ lão là Hắc Ngọc Phu Nhân Cơ Bi Tình.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Lúc đó có phải Cơ Bi Tình đang ở tại vùng Quan Ngoại?

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Phải. Cơ Khổ Tình lần hồi ra đến đó, vợ chồng hợp mặt với nhau. Cả hai vẫn còn nuôi dưỡng dã tâm, chuẩn bị trở lại Trung Nguyên khắc phục quần hùng, giành ngôi bá chủ vũ lâm. Nhưng, cả hai lại cố kỵ anh em ta, nên chưa dám chường mặt trên giang hồ làm mưa làm gió. Bất quá họ lợi dụng một số nhân vật có thanh danh lớn trong vũ lâm làm bình phong cho họ, giúp họ trong nhiều việc, tạo dựng căn cơ.

Du Bội Ngọc chớp mắt:

- Trong số nhân vật đó, chắc có họ Du...

Đông Quách Tiên Sanh lộ vẻ xót xa luyến tiếc:

- Phóng Hạc lão nhân là bậc chánh nhân quân tử, khi nào chịu hạ mình làm tay sai cho họ? Cho nên họ tìm cách sát hại lão Du, rồi tìm một người mạo nhận lão. Họ muốn mượn cái danh nghĩa hiệp của lão Du để dễ bề hành sự.

Du Bội Ngọc xúc động vô cùng. Mà cũng hết sức căm phẫn.

Căm phẫn vì sự nghiệp tiêu tan, phụ thân táng mạng.

Xúc động vì lần thứ nhất, chàng mới nghe một người bất bình cho chàng, vì chàng hay vì gia đình của chàng cũng thế.

Lần thứ nhất, có người hiểu rõ nỗi oan tình và có người dám nói ra, chính chàng, chính chàng là nạn nhân mà vẫn không thể mở miệng.

Đông Quách Tiên Sanh vỗ tay lên vai chàng, dịu giọng thốt:

- Lưới trời lồng lộng, rất thưa nhưng khó lọt. Hiện tại, đành là người đời lạnh nhạt với người, song trong tương lai có một ngày nào đó, niềm oan sẽ được cởi mở, và người sẽ cao mặt nhìn lên thế nhân.

Du Bội Ngọc nghe máu nóng sôi trào trong châu thân.

Lệ xúc động cơ hồ trào qua khoé mắt:

Chàng sụp mình xuống nền đại sảnh, hỏi:

- Tiền bối đã biết rõ thân thế của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh đỡ chàng đứng lên, ôn tồn đáp:

- Tự nhiên ta biết lai lịch của người. Người có biết không, ngày gia đình người bị nạn, ta đã trông thấy người, và ta biết ngay người có đầy đủ dũng khí chịu mọi thử thách của cuộc đời. Người lại thừa kiên nhẫn chờ đợi một ngày tươi sáng.

Du Bội Ngọc thở ra mấy lượt, trút bớt sầu tư, cho lòng bình tĩnh trở lại:

Chàng u buồn thốt:

- Còn một việc nầy, đệ tử chưa minh bạch.

Đông Quách Tiên Sanh hỏi:

- Điều chi?

Du Bội Ngọc nghiêng rằng:

- Kẻ giả mạo tiên phụ là ai? Tại sao hần học được môn công Tiên Thiên Vô Cực? Tại sao hần học được cử động và thần tình của tiên phụ.

Đông Quách Tiên Sanh trầm ngâm một lúc rất lâu, rồi thở dài, thốt:

- Trứng rắn, cùng một mẹ nở ra, đều là rắn, song vẫn không đồng. Phóng Hạc lão nhân, điềm đạm, thanh cao, đại nhân đại nghĩa, song anh em của người là hình ảnh phản ngược. Cho nên chả trách Du Độc Hạc là một kẻ súc sanh. Nuôi dưỡng lòng lang dạ sói.

Du Bội Ngọc đã có quyền “nợ đời” của Toả Hồn Cung chủ, hiểu về người thúc phụ phần nào nên nghe Đông Quách Tiên Sanh nói vậy, bất giác rung người lên, mồ hôi đổ ra như tắm.

Chàng rung giọng hỏi:

- Không lẽ ác tặc... lại là nhị thúc của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Có những việc, ta không nên nói cho người nghe. Tuy nhiên người nên minh bạch ở điểm này, là tuy có lời truyền thuyết nhị thúc người bị bức bách phải ly gia, thân phụ người không hề đối quấy với người đồng đạo huynh đệ đó.

Du Bội Ngọc cúi đầu.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Sau khi ly khai gia đình rồi, Du Độc Hạc buông tung đã tánh, chẳng có điều ác nào y chẳng làm đôi bàn tay của y tanh máu xa ngoài dặm đường cũng nghe mùi tanh. Y đã tạo nên chẳng biết bao nhiêu nỗi oan cừu trong thiên hạ, ai ai cũng cố tìm cách sát hại y, song y có hành tung kỳ bí, phiêu phưởng như gió nội mây ngàn, nào ai biết y ở đâu mà tìm để thanh toán y?

Rồi lão từ từ tiếp nói:

- Mãi đến một hôm, ngày đó ta còn nhớ là nhằm ngày mừng hai, năm Đại Niên y tới Lạc Dương vào quán của nàng danh kỹ Đại Kiều uống rượu, y uống thế nào lại say khướt, mà y cũng chẳng biết nàng danh kỹ đó là đồng đảng của cừu nhân.

Du Bội Ngọc mơ màng:

- Đại niên, sơ nhị.... Ngày mừng hai...

Chàng nhớ lại một câu nói, tại Sát Nhân Trang:

... Họ Du đến Sát Nhân Trang vào ngày mừng ba, năm Đại Niên...

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Quả thật, Du Độc Hạc là con người có võ công siêu thượng, y say túy lúy như vậy mà vẫn phá được vòng vây của mấy mươi cao thủ võ lâm, thoát chạy an toàn. Y chạy thẳng đến Sát Nhân Trang.

Lão lại thở dài, một lúc sau, tiếp nói:

- Y biết, tại Sát Nhân Trang, hẳn có người tiếp trợ y, hà huống y đã từng đi lại nơi đó gần như thường xuyên. Y vào đó rồi, chẳng ai dám đuổi theo.

Du Bội Ngọc vụt hỏi:

- Có phải là y thường đến đó?

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Người không nghe ta vừa nói đó sao? Y từng đi lại nơi đó, hầu như thường xuyên mà.

Lão giải thích.

- Du Độc Hạc là nhân tình của Cơ phu nhân, hai nàng Cơ Linh Phong và Cơ Linh Yến là con của y đó.

Du Bội Ngọc lạnh người.

Chàng nhớ lại viên ngọc và chiếc túi trong địa đạo, chàng nhặt được khi vào đó, viên ngọc thì có Vô Cực Đồ, còn chiếc túi thì có thêu mấy chữ: “Mãi mãi ở bên cạnh tình lang, xin đừng bỏ rơi”

Lúc đó, chàng chẳng mảy may nghĩ người tình của Cơ phu nhân lại là nhị thúc chàng.

Rồi chàng cũng nhớ luôn là Cơ Linh Phong và Cơ Linh Yến mang máng có cảm tình với chàng, bây giờ chàng mới hiểu tại sao, chẳng qua trong người hai nàng có dòng máu họ Du.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp nối câu chuyện:

- Cơ phu nhân dấu Du Độc Hạc trong địa đạo, trời đất quỷ thần cũng chẳng biết được điều đó, nhưng Cơ Khổ Tình lại phát giác ra được.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Tại sao lão ta không giết nhị thúc của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Thoạt đầu, lão muốn giết. Song sau đó lão nhận thấy có chỗ dùng Du Độc Hạc cho nên lão không giết và mang Du Độc Hạc ra khỏi Sát Nhân Trang. Lão làm gì sau đó, hử người đã đoán ra rồi. Cho nên, đừng ai lấy làm lạ sao Du Phóng Hạc giả bây giờ lại giống hệt Du Phóng Hạc ngày trước, Du Phóng Hạc thật. Bởi, vì anh em cùng cha mẹ một vài nét nhỏ nơi mặt thì đương nhiên trở thành Du Phóng Hạc với tất cả mọi thói quen, tật thường. Độc Hạc đã sống bên cạnh người anh từ thuở nhỏ, lẽ nào chẳng biết người anh như bàn tay?

Du Bội Ngọc hỏi:

- Cơ Khổ Tình cải sửa dung mạo cho nhị thúc tại hạ? Lão ấy cũng biết cái thuật đó nữa sao?

Đông Quách Tiên Sanh lắc đầu:

- Không phải lão mà là Cơ Bi Tình. Bà ấy học được cái thuật cải sửa dung mạo của người xứ Ba Tư, thuộc miền Tây, phương pháp hơi khác biệt đối với thủ thuật của Đông Quách Cao.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Chính hai người đó?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Hai người đó, thực ra, cũng chẳng phải những phần tử bại hoại, song rất tiếc, họ bị bà ta lợi dụng làm công cụ giúp bà ta tạo dựng căn cơ. Có lẽ cả hai không biết mấy may sự bí mật của bà.

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm:

- Phải lẩm! Họ làm sao không tin tưởng nơi sư phó của họ được! Đến đệ tử đây, nghe bà còn phải tin thay. Tuy nhiên... còn cái vụ Linh Quỷ chẳng biết do ai sai xử.

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Chính bà ta chứ còn ai nữa?

Du Bội Ngọc trố mắt.

- Linh Quỷ do bà ta sai xử. Tại sao bà muốn sát hại đệ tử của mình?

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Biết đâu Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh đã bắt đầu hiểu biết phần nào bí mật của bà? Những con người như bà, chẳng bao giờ dung túng cho một đồ đệ nào hiểu rõ hành vi ám muội của họ, cho nên bà ấy muốn tiêu diệt môn đệ cũng chẳng phải là một sự kiện lạ. Mà cũng biết đâu bà ấy thấy rằng đại cuộc sắp thành tựu, nên có ý định trừ diệt dần những kẻ cộng tác biết quá nhiều về bà? Chớ sao phải chết, khi rừng hết thú, con chim rơi rồi, không ai còn dùng đến cung tên nữa.

Lão thở dài, mơ màng tiếp nối;

- Dù sao thì như ta đã nói, người trong họ Cơ ai ai cũng điên loạn, hành động của họ phải nghịch thường, chúng ta không thể dựa vào đạo lý mà xét đoán được.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Tiền bối có biết có mấy Linh quỷ tất cả? Theo lời Hải Đông Thanh thì có đến năm Linh quỷ...

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Làm gì có nhiều đến thế? Người tưởng dễ tạo ra Linh quỷ lắm sao? Chẳng qua, bà ta cố vẽ vời, phô trương thanh thế thôi. Một Linh quỷ cũng đủ làm khổ cho thiên hạ rồi.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Nếu vậy Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh hoàn toàn bị bà lợi dụng, cả hai chẳng biết mấy may âm mưu của bà ta. Cả hai đưa đệ tử vào địa đạo, chỉ vì vô tình chứ họ cũng chẳng biết là có Cơ Khổ Tình trong đó. Và những gì họ nói với đệ tử hẳn là đúng sự thực.

Suy qua sự việc, chàng thấy ngay Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh đang ở trong miệng cộp và tánh mạng của Châu Lệ Nhi cũng bị hăm dọa từng giờ, từng phút.

Chàng nghe long bàn tay đầm ướt mồ hôi lạnh.

Bây giờ, chàng làm cách nào giải cứu cả ba? Dù chàng có đủ bản lãnh làm cái việc đó, chàng cũng không biết Hắc ngọc phu nhân an trí Châu Lệ Nhi nơi nào, và Dương và Hải hiện giờ ở đâu....

Chàng lại nghĩ:

- Tuy nhiên, những gì Đông Quách Tiên Sanh vừa nói có phải là sự thật hoàn toàn chẳng?

Chàng không cần hỏi, Đông Quách Tiên Sanh đã cất tiếng:

- Bí mật đó, ta đã vận dụng mọi phương pháp, từ mấy năm nay, cố khám phá, ngoài ra cũng có những chi tiết do ta suy đoán, thiếu chứng minh cho cho người đời tin được. Giả như, bây giờ ta nói rằng Du Phóng Hạc chỉ là Du Độc Hạc giả mạo, liệu có ai tin được chẳng?

Chính lão cũng hãi hùng với ý nghĩ đó, mồ hôi lạnh thấm ướt lòng bàn tay lão.

Du Bội Ngọc thở dài:

- Đệ tử còn chưa tin được hoàn toàn, thì ai mà tin được?

Đông Quách Tiên Sanh ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc rồi từ từ thốt:

- Ta biết, tự nhiên người phải hoài nghi ở một vài điểm cho nên, ta muốn đưa người đến gặp một người...

Du Bội Ngọc hỏi:

- Ai?

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Gặp rồi là người biết. Hỏi làm chi.

Lão đi trước dẫn đường.

Theo những con đường nhỏ băng qua ruộng lúa, họ đến một khúc quanh ngọn suối.

Suốt có cầu bắc ngang, sương đọng trên cầu còn ướt. Bên cạnh cầu có vuông rào trúc, trong vuông rào trúc có ba gian nhà cỏ.

Tiếng chó tiếng gà trong nhà vọng đến tai họ.

Trên nóc, có khói vờn quanh.

Chừng như Du Bội Ngọc có nghe mùi thuốc thoang thoảng trong không khí.

Ai đang ở trong nhà.

Ai đang sắc thuốc?

Cửa rào không đóng, cửa nhà khép hờ, nơi thềm nhà, có một chiếc lò, màu đất đỏ, trên lò có nồi thuốc.

Thuốc đang sôi.

Một con mèo nằm gần lò, lấy hơi ấm.

Không có một bóng người.

Thế thì ai sắc thuốc? Đang sắc thuốc, sao lại bỏ đi đâu?

Đông Quách Tiên Sanh đưa Du Bội Ngọc đến đây gặp ai, để làm gì?

Bỗng có tiếng khịt mũi vang lên, còn mèo vọt vào lòng Đông Quách Tiên Sanh.

Tiên sanh hứng lấy nó, vuốt ve nó, cười lớn:

- Ha ha. Tiểu Hắc. Tiểu hắc cưng của ta. Đừng làm đứt râu của ta chứ.

Sắc lông đen của con mèo phản chiếu với chòm râu bạc trắng của lão, hai màu sắc cùng óng ánh cả.

Du Bội Ngọc bình sanh không thích chó mèo, chẳng buồn nhìn cảnh chủ nhân đùa vật đó.

Chàng chưa biết làm gì bỗng có tiếng gọi:

- Du công tử đó chẳng? Bao lâu nay được mạnh chứ?

Thính âm nghe như phát ra từ phía sau lưng chàng.

Chàng quay nhìn lại, nhận ra một gương mặt trông rất quen.

Người đó cao tuổi, nét phong trần hằn rõ trên làn da mặt chỉ có đôi mắt sáng rực, chứng tỏ một sức sống mãnh liệt trong thân hình khắc khổ.

Du Bội Ngọc vừa mừng vừa sợ, cao giọng kêu lên:

- Trời? Lão nhân gia ở đây?

Gặp Cao lão đầu tại nơi đây Du Bội Ngọc tưởng chừng mình đang nằm mộng?

Đông Quách đang cầm một chiếc thúng nhỏ, thùng chứa đầy nước, mang vật nặng, bước đi gấp đến bên cạnh Du Bội Ngọc, mà chàng vẫn không hay biết.

Thuật khinh công của lão quả cao tuyệt, đúng như Đông Quách Tiên Sanh khoa trương.

Đông Quách Tiên Sinh khoa trương, nhìn vết dao nơi mặt Du Bội Ngọc, lão biến sắc. Nhưng sau khi nhìn kỹ, lão lộ vẻ vui, lắm bầm:

- Xem ra trên đời này không có cái gì tận thiện tận mỹ bởi tạo hóa ố toàn. Làm gì cũng có một khuyết điểm nhỏ và chính cái khuyết điểm nhỏ đó làm tăng giá trị cho toàn thể khối?

Du Bội Ngọc muốn nói một câu song có cái gì ngăn chặn nơi yết hầu, chàng không thốt được một tiếng.

Còn một tay thừa, Đông Quách Cao vỗ lên đầu vai chàng, điểm một nụ cười hỏi:

- Người có muốn gặp ngay cái người chẳng phút giây nào không tưởng nghĩ đến người chẳng? Người đó đang ở trong ngôi nhà này.

Người trong nhà là ai? Người đó bệnh? Tạ Thiên Bích? Lâm Đại Vũ?

Du Bội Ngọc đẩy cánh cửa bước vào thấy một người vận y phục trắng đang tựa mình nơi thành giường, mặt thì vàng song tinh thần còn quắc thước oai nghi lắm. Đôi mắt nhắm hờ, tuy mí mắt che bớt phần nào ánh mắt vẫn chiếu sáng rực.

Thấy người đó, Du Bội Ngọc mừng vô tưởng, kêu lên thất thanh:

- Phượng Tam Ca? Làm sao Phượng Tam Ca ở đây?

oOo

Có Phượng Tam ở chung tại đây với Cao lão đầu, Du Bội Ngọc tin tưởng thêm mấy phần nơi Đông Quách Tiên Sinh. Tuy nhiên, chàng vẫn còn thắc mắc về một vài điểm chàng đã vận dụng tâm não suy đoán, chung quy không làm sao hiểu được. Chẳng hạn, chàng trông thấy tận mắt Hắc Ngọc Phu Nhân hạ sát Cơ Khổ Tình. Họ đã là vợ chồng, lại đồng mưu, sao lại tương tàn với nhau? Du Bội Ngọc đem sự tình từ ngày chàng và Phượng Tam ly cách nhau thuật lại cho Phượng Tam nghe. Nói đến việc Châu Lệ Nhi bị Cơ Bi Tình mang đi, chàng vừa thẹn, vừa thống khổ.

Phượng Tam an ủi chàng:

- Cơ Bi Tình không hề làm hại Châu Lệ Nhi đâu. Bà ấy giữ nàng để uy hiếp người đó chứ chẳng phải có ác cảm gì với nó. Người yên trí!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy đó Phượng Tam Ca. Nhưng dù sao tiểu đệ cũng không nên để cho bà ấy mang nàng đi.

Phượng Tam mỉm cười :

- Thực ra thì người chẳng cần quan tâm đến Châu Lệ Nhi cho lắm. Nó linh mẫn gần như giáo hoạt, chưa chắc gì Cơ Bi Tình có thủ đoạn hơn nó.

Du Bội Ngọc tạm thời bỏ qua việc đó, tuy nhiên chàng vẫn không khỏi không lo ngại cho nàng, dù Phượng Tam quả quyết như vậy.

Chàng lấy quyển sổ Nợ đời và tấm thẻ trúc ra trao cho Phượng Tam thốt :

- Tiểu đệ nhất được những vật này dưới nền tòa tiểu lâu tại Lý Độ Trấn, ngày đó...

Phượng Tam cau mày:

- Chẳng hiểu tại sao Tỏa Hồn Cung Chủ lại quý trọng cái quyển sổ này như một báu vật?